

Arrest

**nr. 123 883 van 14 mei 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 6 december 2010, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 14 januari 2011 de beslissing om verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk te verklaren.

1.3. Op 24 juli 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 31 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.12.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[T.S.M.V.] [...]

nationaliteit: Sri Lanka

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 14.01.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door [T.S.M.V.] die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-attaché d.d. 23.07.2013)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“1. In casu steunt de bestreden beslissing op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 23.7.2013. De bestreden beslissing verwijst naar dit medisch advies en stelt vast dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter § 1 eerste lid van de vreemdelingenwet.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 23.7.2013 blijkt dat deze adviseert omtrent de aandoening van verzoekster dat deze geen ernstig risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit (dit zijn de gevallen 1 en 2 van artikel 9ter § 1 eerste lid van de vreemdelingenwet).

Nochtans is artikel 9ter § 1 eerste lid van de vreemdelingenwet van toepassing op 3 gevallen. Ook op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De DVZ heeft zich enkel op dit onvolledig onderzoek van de ambtenaar-geneesheer gestoeld om haar beslissing te nemen.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat het bestuur "de noodzaak van risico voor het leven of fysieke integriteit" dus levensbedreigende ziekte als enig criterium hanteerde om te beoordelen of de ziekte van verzoekster al dan niet valt onder artikel 9ter §1, 1e lid vreemdelingenwet.

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van risico voor haar leven of fysieke integriteit, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert, in die zin dat het criterium van een ziektebeeld dat noodzakelijkerwijs actueel levensbedreigend dient te zijn, wordt gehanteerd.

De bestreden beslissing steunt op een deductie van de ambtenaar-geneesheer, die geen steun vindt in artikel 9ter § 1 eerste lid vreemdelingenwet. De materiële motiveringsplicht wordt geschonden in het licht van artikel 9ter § 1 eerste lid vreemdelingenwet, zodat de beslissing dient te worden vernietigd (zie ook arrest 102 860 dd. 14.5.2013 in de zaak met RvV 118 827/II).

2. Verder vermeld[t] de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk dat de zus van verzoekster nog in Sri Lanka zou zijn waar verzoekster dit stelde tijdens haar asiel in 2009.

De zus van verzoekster is evenwel niet meer in Sri Lanka, maar heden in Canada (zie stuk 6).

Enige sociale en/of familiale opvang in Sri Lanka zal concludante niet kunnen genieten!!!

Zij heeft slechts twee zoons, waarvan één in Frankrijk en één in België.

3. Ook is duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer de uiterst zeldzame genetische zenuwaandoening van verzoekster totaal niet kende of alvast onvoldoende.

De aandoening van verzoekster [g]eeft aanleiding tot een waaier van ernstige medische problemen. Hieronder ook oogproblemen, waarvoor verzoekster recent op 3.6.2013 een cornea transplantatie aan haar rechter oog [heeft] ondergaan. De kwetsieuze genetische aandoening tast ook de ogen aan die blind worden, wat de ambtenaar-geneesheer blijkbaar niet wist, hoewel de medische verslagen die aan de DVZ werden overgemaakt melding maken van oogproblemen. Enig onderzoek naar de beschikbaarheid van gespecialiseerde oogspecialisten in Sri Lanka ontbreekt volledig??? Verzoekster kreeg voor haar oogproblemen in juni nog een cornea transplantatie met risico op afstoting en terug visu verlies indien de behandeling wordt stopgezet (zie stuk 4: attest Prof. Dr. [C.] dd. 2.8.2013). Een maandelijks nazicht bij de Dokter is van levensbelang gedurende 6 maanden en daarna jaarlijks (zie reeds geplande afspraken tot december 2013: stuk 5). Het donortransplantaat dient nauwgezet opgevolgd worden, zoals de Professor Dokter aangeeft.

Het is on[beg]rijpelijk dat deze oogproblemen waartoe de genetische aandoening aanleiding geeft, waarvan ook melding in de medische attesten die werden overgemaakt aan de DVZ, [...] niet het minst onderzocht [werden] door de van Arts-Adviseur bij de DVZ. De ambtenaar-geneesheer kende duidelijk te weinig de aandoening. Zelfs voor de Professoren in het UZ Gent is de aandoening een uitdaging en opportuniteit om kennis en onderzoek te doen naar een uiterst zeldzame aandoening.

Het was in casu in elk geval aangewezen dat een Professor bij de DVZ en niet door een gewone Dokter advies gaf in onderhavige zaak!!!! Het betreft hier niet zomaar een gebruikelijke ziekte, maar een ziekte waaromtrent het UZ Gent nog onderzoek is aan het doen en waaromtrent nog geen effectieve behandeling werd bepaald. Het onderzoek naar correcte behandeling is lopende in België.

Blijkbaar wist de Arts-Adviseur bij de DVZ niet dat deze genetische aandoening ook aanleiding geeft tot ernstige oogproblemen, zoals nochtans vermeld op de medische attesten die aan de DVZ werden

overgemaakt. Een onderzoek naar de beschikbaarheid van een zeer gespecialiseerde Professor oogkunde werd dan ook niet het minst gedaan door de Arts-Adviseur. Dit is onaanvaardbaar.

4. Enige onderzoek of in Sri Lanka voldoende gespecialiseerde onderzoekscentra voorhanden zijn en of deze beschikbaar zijn voor gewone burgers, is compleet afwezig.

De aandoening van verzoekster vergt een zeer gespecialiseerd medisch-wetenschappelijk onderzoek, dat in België in het UZ Gent nog lopende is, naar behandeling. Het staat vast dat in Sri Lanka het lopende onderzoek niet zal worden gedaan.

De woonplaats van verzoekster is niet Colombo, maar Vavuniya (8u rijden van Colombo!). In haar woonplaats zijn de medische zorgen erbarmelijk en totaal niet gespecialiseerd. Enig concreet onderzoek naar Vavuniya en de medische zorgen aldaar ontbreekt compleet in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Hij verwees enkel naar mogelijke zorgen in Colombo: niet beschikbaar voor de gewone burger!

De waslijst medicatie die verzoekster momenteel voorlopig neemt, in afwachting van nader onderzoeksresultaten en aangepaste behandeling, zijn geenszins voorradig en betaalbaar in de woonplaats van verzoekster! Dergelijk onderzoek ontbreekt compleet door de ambtenaar-geneesheer. Uit alle internationale verslagen, zoals ook overgemaakt bij de aanvraag, blijkt dat de medische zorgen, voorradigheid van medicatie en medische opvolging in Vavuniya erbarmelijk en zorgwekkend is.

Het leven van verzoekster komt bij terugkeer in gevaar, minstens loopt zij het risico door het verder achteruitgaan van haar toestand met zeer onaangename vernederende en levensbedreigende gevolgen op vernederende en onmenselijke behandeling en bestaan.

De beslissing van de DVZ schendt duidelijk artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter § 1 eerste lid vreemdelingenwet en dient te worden geschor[s]t en vernietigd."

4.1.2. Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen."

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat zijn leven of fysieke integriteit in gevaar zijn wanneer hij terugreist naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of indien hij in een onmenselijke of

vernederende situatie dreigt terecht te komen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van dit reëel risico te beoordelen.

Verzoekster betoogt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, door enkel na te gaan of zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit bij een terugkeer en door niet te onderzoeken of er een reëel risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in haar land van herkomst geen adequate behandeling bestaat voor de aandoening waaraan zij lijdt. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters grief feitelijke grondslag mist. Uit het door de ambtenaar-geneesheer opgestelde advies blijkt immers dat hij onderzocht of de zorgen en opvolging die verzoekster nodig heeft ook in Sri Lanka beschikbaar en voor haar toegankelijk zijn. Betrokken arts heeft, met verwijzing naar het door hem verzamelde bronnenmateriaal, gesteld dat dit inderdaad het geval is. Hij heeft geenszins, zoals verzoekster onterecht stelt, verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en op basis van de loutere vaststelling dat verzoekster niet lijdt aan een direct levensbedreigende aandoening gededuceerd dat zij niet in een onmenselijke of vernederende situatie dreigt terecht te komen bij gebrek aan een adequate behandeling. Hij heeft daarentegen duidelijk geconcludeerd dat *“de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland”*.

In tweede instantie stelt verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies voorbijgaat aan het feit dat haar zus heden in Canada verblijft. In dit verband moet worden opgemerkt dat de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat verzoekster bij haar asielaanvraag heeft verklaard dat haar broer en zus in Sri Lanka verblijven steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken en dat het feit dat verzoeksters zus ondertussen geëmigreerd is naar Canada geen afbreuk doet aan het standpunt van de ambtenaar-geneesheer dat het onwaarschijnlijk voorkomt dat zij in het land waar zij gedurende drieënvijftig jaar verbleef geen familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor tijdelijke opvang en financiële hulp. De ambtenaar-geneesheer heeft daarenboven ook uitvoerig uiteengezet dat verzoekster in Sri Lanka tevens een beroep kan doen op allerlei sociale voorzieningen en dat niet blijkt dat zij arbeidsongeschikt is, wat impliceert dat zij door middel van een inkomen uit een tewerkstelling in staat moet zijn bepaalde medische kosten te dragen. Verzoeksters grief heeft derhalve betrekking op een niet determinerend feitelijk gegeven dat daarenboven is opgenomen in een overtuigende overweging in de bestreden beslissing. Een dergelijke kritiek kan hoe dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van deze beslissing.

Verzoekster betoogt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer haar aandoening niet of onvoldoende kende en zet in dit verband uiteen dat deze arts naliet te onderzoeken of zij in Sri Lanka kan beschikken over oogspecialisten en dus blijkbaar niet wist dat de aandoening waaraan zij lijdt haar ogen aantast. De Raad dient opnieuw vast te stellen dat verzoeksters uiteenzetting feitelijke grondslag mist. De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies namelijk duidelijk aangegeven dat hij onderzocht of verzoekster in haar land van herkomst een beroep kon doen op een oftalmoloog en stelde vast dat dit wel degelijk het geval is.

Door voor te houden dat de aandoening waaraan zij lijdt *“niet zomaar een gebruikelijke ziekte”* is toont verzoekster ook niet aan dat de ambtenaar-geneesheer niet in de mogelijkheid zou zijn om na te gaan of deze ziekte al dan niet een ziekte is zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt ook geenszins dat de ambtenaar-geneesheer van een bijzondere expertise dient blij te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen of dat hij verplicht is om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift dat door de vreemdeling werd aangebracht door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat *“een professor”* in casu een advies dient te verlenen.

In zoverre verzoekster in een vierde onderdeel van haar eerste middel nog stelt dat niet werd onderzocht of er in Sri Lanka voldoende gespecialiseerde onderzoekscentra zijn waar gespecialiseerd medisch-wetenschappelijk onderzoek kan worden gedaan kan het volstaan op te merken dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts vereist dat wordt nagegaan of een vreemdeling kan terugreizen naar zijn land van herkomst zonder dat zijn leven of fysieke integriteit hierdoor in het gedrang komen en of

deze vreemdeling in dat land niet dreigt in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen ingevolge het ontbreken van een adequate behandeling. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer dient bijgevolg niet na te gaan of een vreemdeling die verzoekt om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd kan genieten van een medische zorgverstrekking of opvolging die van een zelfde kwalitatief niveau is als dat in België, doch slechts of een adequate behandeling beschikbaar en toegankelijk is. De ambtenaar-geneesheer heeft, met verwijzing naar bronnenmateriaal, duidelijk uiteengezet dat verzoekster kan reizen en in Sri Lanka kan beschikken over de nodige medicatie en een opvolging door artsen met de vereiste specialisaties. Hij heeft dan ook de in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria in acht genomen.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen dient de ambtenaar-geneesheer ook niet te onderzoeken of verzoekster in de onmiddellijke omgeving van haar vroegere woonplaats een adequate behandeling voor haar aandoening kan krijgen, doch slechts of deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Verzoeksters beschouwingen omtrent de beschikbaarheid van medicatie en een medische opvolging in Vavuniya zijn dan ook niet dienend.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij stelt het volgende:

"Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurs-handeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev Dr Etr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende nauwkeurig en volledig.

De DVZ baseert zich enkel op het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat zoals hierboven aangetoond onvolledig is op diverse vlakken (geen onderzoek 3de geval artikel 9ter § 1 eerste lid van de vreemdelingenwet, geen onderzoek medische zorgen en beschikbaarheid medicatie in Vavuniya woonplaats verzoekster, geen onderzoek beschikbaarheid oogarts, geen onderzoek in concreto naar aandoening: te weinig kennis door ambtenaar van de aandoening,...: zie supra) en op diverse vlakken onjuist is (onderzoek naar behandeling aandoening is nog lopende wat ambtenaar-geneesheer niet heeft [beg]repen!, zus van verzoekster is niet meer in Sri Lanka,...).

In het advies van de adviserende arts wordt geen enkel concreet onderzoek gedaan naar de aard van de aandoeningen. Enige concrete motivering aangaande de specifieke ziekte en behandeling/onderzoek/opvolging in Sri Lanka ontbreekt compleet!!!

Het onderzoek naar de behandeling van de zeer zeldzame aandoening in België is nog lopende. De ambtenaar-geneesheer motiveert niet hoe en of dit onderzoek zal worden verder gezet in Sri Lanka!!!

De adviserend arts brengt geen enkel medisch verantwoorde motivering. Hij deed duidelijk geen enkel onderzoek naar de aandoeningen, maar beperkte zich tot een stereotiep motivering.

Deze motivering is geen valabele motivering.

Dient vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer ook geen onderzoek naar de medische zorgen en voorzieningen in de woonplaats van verzoekster, maar zich blijkbaar beperkt tot de hoofdstad Colombo. Aldaar zijn gespecialiseerde medische zorgen slechts toegankelijke en betaalbaar door rijken. Colombo is meer dan 8 uur rijden van de woonplaats van verzoekster.

De DVZ diende het dossier minstens te hebben voorgelegd aan een arts professor. De DVZ beschikt juist over Artsen-adviseurs om de ziektes en aandoeningen nader te onderzoeken en hieromtrent een advies te geven. Dergelijk medisch advies ontbreekt compleet in onderhavige zaak. De ambtenaar-geneesheer was onvoldoende onderlegd in de kwestieuze aandoening.

De ambtenaar-geneesheer vermeld[d]e ook nog foutief als zou de zus van verzoekster haar kunnen bijstaan in Sri Lanka. De zus van verzoekster is in Canada (zie stuk 6).

De DVZ diende rekening te houden met alle elementen van het dossier en eens te meer met de medische documenten en de aandoeningen en deze nauwkeurig te onderzoeken. Dit deed de DVZ ten onrechte niet. Zij [bevat] bij gebrek aan dergelijk onderzoek dan ook geen enkele geldige motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak en de aandoeningen van verzoekster.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden geschorst en vernietigd."

4.2.2.1. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het

determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekster voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat zij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat de medische problemen van verzoekster haar niet verhinderen om te reizen, dat zij geen nood heeft aan mantelzorg en dat de vereiste medicatie en medische zorgen in Sri Lanka beschikbaar en toegankelijk zijn. Hierbij wordt uitvoering toegelicht welke medicatie verzoekster nodig heeft, welke artsen zij dient te kunnen raadplegen en welke sociale voorzieningen er in Sri Lanka bestaan. Deze motivering, die door verzoekster onterecht wordt afgedaan als stereotiep, is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekster toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en artikel 52 van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op beslissingen die worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan ook geen schending van deze wetsbepaling worden vastgesteld.

4.2.2.3. In de mate dat verzoekster opnieuw stelt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet deugdelijk zijn voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Er dient in dit verband te worden benadrukt dat de ambtenaar-geneesheer de aard van verzoeksters aandoening, zoals deze blijkt uit de door haar neergelegde medische stukken, niet in vraag stelt, zodat niet blijkt waarom hij hieromtrent een aanvullend onderzoek zou moeten doen en het kan voor het overige volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

4.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding wat betreft de determinerende overwegingen tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Haar betoog luidt als volgt:

“Verzoekster vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat de gezondheid en het leven van verzoekster in gevaar word[t] gebracht. Het lopende onderzoek door het UZ Gent naar een correcte behandeling en geneesmiddel voor de aandoening van verzoekster zou dienen te worden stopgezet bij afwezigheid van verzoekster. Dit valt niet te verantwoorden.

Daarenboven zou verzoekster worden weggerukt uit België waar zijzelf haar medisch, sociaal en psychologisch evenwicht vindt.

Een terugkeer zal duidelijk een onherstelbare schade voor de gezondheid van verzoekster inhouden.

Ook het sociaal leven van verzoekster zou ten zeerste worden verstoord.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing totaal niet proportioneel is."

4.3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, alleen kan inwilligen indien aan de in voormelde wetsbepaling voorziene voorwaarden is voldaan, wat in casu niet blijkt en dat het proportionaliteitsbeginsel niet toelaat afbreuk te doen aan een uitdrukkelijke wetsbepaling (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

"Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

Verzoekster vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieders recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster.

Verzoekster heeft geen sociale binding meer met haar geboorteland. Zij is ondertussen zo'n 4,5 jaar legaal in België. Haar beide kinderen in Europa (België en Frankrijk). Zij heeft geen dichte verwanten meer in Sri Lanka.

Verzoekster is dan ook het land België als het hare gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame binding mee ontwikkeld.

Verder wenst verzoekster er op te wijzen dat het begrip 'privé-leven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis- vriendenkring die verzoekster gedurende deze 4,5 jaren in België heeft opgebouwd in België, reeds daarom al haar recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoekster gezien dit in casu een scheiding van [haar] levensnoodzakelijke omgeving en hun sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoekster vindt haar medisch, psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.”

4.4.2. Allereerst moet worden gesteld dat verzoekster niet aantoont dat zij in België enig gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Daarnaast moet worden aangegeven dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan tot stand brengen en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten of te machtigen tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekster nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd toegelaten of gemachtigd, dat zij de nodige medische zorgen in Sri Lanka kan krijgen en dat niet wordt aangetoond dat zij haar in België opgebouwde relaties niet kan onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen, blijkt tevens niet dat, wanneer het privéleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole en een correcte toepassing van de verblijfwetgeving, dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK